

N:o 47.

Af herr J. Erlansson, om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående särskild skatt af ogifta personer öfver trettio års ålder.

Då statens utgifter årligen stiga på ett oroväckande sätt genom ständigt nya anspråk på statskassan att framträda hjälpande, sporrande och bevarande, så är det helt naturligt att statskassans tillflöden oupphörligt måste ökas. Regeringen måste se sig om efter nya förvärfskällor och pålägga nya skatter, som blifva alltmera tryckande. Under sådana förhållanden bör det noga tillses att beskattningen blir afpassad icke blott efter inkomst utan efter bärkraft. Då man betraktar vårt nuvarande skattesystem, så kan man ej säga att det är riktigt som sig bör, då personer med lika inkomst uppskattas lika, om de äro familjeförsörjare eller ej.

Vi kunna ju taga ett exempel ur högen för att göra en liten beräkning. Där finnas två män med hvardera 2,000 kronors inkomst årligen. Den ene är ogift, och vi antaga, att hans bostad och föda pr år kostar 1,000 kronor, kläder och extra utgifter 500 kronor, så har han 500 kronor, som han kan spara. Den andre är gift och har 5 barn. Skall nu hans egen person tillgodoses så väl som den ogiftes, så hafva vi först att frånräkna 1,500 kronor. Sedan hafva vi de 500 kronorna kvar, som den ogifte kan spara, och dessa skola räcka till hvad mera husrum, ved, föda, kläder, tjänare, skolgång m. m. som behöfs för hustru och 5 barn. Man behöfver ju icke vara en ovanlig räknemästare för att inse att här föreligger en stor skillnad.

Den gifte arbetar både moraliskt och ekonomiskt direkt och indirekt mera för statens och samhällets närvarande och framtida väl och offerar för familjen och staten sin personliga kraft och sina ekonomiska tillgångar, under det den ogifte lefver sig själf och icke fostrar några

medborgare för statens framtid, och som tack härför får den gifte icke blott betala lika stor utan mycket större skatt till staten. Ty först får han betala lika mycket för inkomst som den ogifte, sedan får han under den dagliga större förbrukningen kännas vid ytterligare beskattning. Han kan ju icke låta hustru och barn dricka en kopp kaffe utan att staten har sin inkomst däraf.

För att vinna större rättvisa häruti kunna olika sätt användas:

a) Minska skatten för den gifte. b) Lämna bidrag till den fattige familjeförsörjaren, som fostrar många barn för samhället. c) Pålägga särskild skatt för den ogifte. Men då det är statens behof och icke familjeförsörjarens, som vidröras i denna motion, så ville jag föreslå en särskild skatt för den ogifte, exempelvis en viss procent af årsinkomsten för den, som vid 30 års ålder ej ingått i äktenskap.

Äktenskapsfrekvensen i vårt land är mycket låg. Och det är troligtvis ej lätt att finna botemedel mot detta onda, men få vi en lag i denna motions syfte, så kan den kanske icke blott åstadkomma större rättvisa i beskattning utan möjligen äfven inverka något godt i nu nämnda riktning.

På grund af hvad sålunda anförts vågar jag föreslå,

att Riksdagen i skrifvelse till Kungl. Maj:t ville anhålla, att Kungl. Maj:t täcktes undersöka och utreda hvad härutinnan kan göras och inkomma med förslag i ärendet till nästa års Riksdag.

Stockholm den 23 januari 1908.

John Erlansson.